

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Adoratione Eucharistiæ

Boileau, Jacques

Viennæ, 1743

Cap. X. Solvitur objectio assumpta ex vituperationibus & probris, quibus Gentiles afficere potuissent Christianos, si Eucharistiam esse adorandam existimassent.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49201](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49201)

ceptos habet Ecclesia ad celebrationem Eucharistiæ, quoad ejus fieri potest, exaggerat Dallæus; miraturque Gentiles, qui tot calumniarum probris primitivorum Christianorum famam contaminarunt, eos non appellasse *θεοφάγος*, hoc est, *Dei Voratores*; quemadmodum solent hodie Turcæ & Mahumedani, ut refert in suis Irine-ribus Bullæus Gultius, & olim Averroes: cum præsertim dicat Cicero, de Natura Deorum lib. III. cap. 16. *Ecquem tam amentem esse putas, qui illud, quo vescatur, Deum esse credat?*

Ego vero, postpositis tædiosis sermonum amplificationibus, breviter respondeo, Gentiles æquiores fuisse ac magis religiosos ipsis Calvinistis, quo minus criminibus commentitiis majores nostros accusarent: idque ex duabus causis potissimum intelligere facile est.

I. Gentiles non aliam animo conceperunt comestionem fieri posse, præter naturalem; qua scilicet nutritio corporis ex alimento accepto per-

ficitur, quod varie tractans natura convertit, propriisque ductibus in omnes extremasque corporis particulas diffundit atque confert. Comestio enim eis semper visa est, illa naturæ laborantis actio, qua quodcumque durius & solidius alimentum dentibus in ore constructis manditur, extenuatur, & molitur; mansum vero, & ad nutritionem præparatum, crebra agitatione & moribus linguæ detruditur in stomachum, ceu viam communem, per quam illabitur in ventriculum, tum pituitæ oris perfusione, cum tunicæ ejus, quæ ventriculo continuata est & communis, attrectatione.

2. Non ignotum, nec inauditum erat Gentilibus, attonitis Capharnaitis Judæis, & quærentibus Discipulis quomodo posset Christus dare suam carnem ad manducandum, ipsum Christum ejusmodi fore sui corporis comestionem pernegasse; cum ipsos de modo carnis comedendæ mussantes sic affatus esset, Joan. cap. 6. v. 62.

63. 64. *Hoc vos scandalizat? Si ergo videritis filium hominis ascendentem ubi erat prius? Spiritus est qui vivificat: caro non prodest quidquam. Verba, quæ ego locutus sum vobis, Spiritus & vita sunt. Igitur mirum non est, Gentiles nomen Voratorum Dei, Θεοφάγων, primis Christianis non imposuisse, quos Deum suum manducare, aut ejus carnibus vesci naturaliter, neutiquam existimabant.*

Quamobrem cum Calvinistæ sciant certissime, nos carnem Christi in Eucharistia extensam & circumscriptive collocatam non credere, sed definitive & modo spirituali; comestionemque substantiæ corporis Christi non esse naturalem, nec per tritionem ac extenuationem dentibus peractam: nihil magis impium, & ab institutis rectæ rationis & justitiæ alienum est, quam Catholicos viros Voratores Dei, ac Θεοφάγους, cum Turcis & Mahumedanis, hominibus in rebus Christianæ religionis bardis & βαλανοφάγοις, appellare.

II. Non majori consideratione reputandum est argumentum 24. quod Dallæus assumit ex disputandi ratione Celsi adversus Christianos, qua, ut ex libris Origenis καὶ κέλσου intelligimus, exprobrabat adorationem hominis cruci affixi, ipsis exaggerantibus immensitatem veri Dei, pessundantibus & flocci facientibus Deorum simulacra. Miratur Dallæus, in mentem non incurrisse adorationem panis & vini, marmorum & lapidum cultu multo deteriorem & irreligiosiore; adeoque concludit incredibile esse, tunc temporis adoratam fuisse Eucharistiam. Insuper addit, facile fuisse majoribus nostris, si in Eucharistia præsens numen existimassent, obstruere ora Gentilium continuo exprobrantium, Deum Christianorum in oculos non posse incurrere: ut ex Theophilo Antiocheno ad Autolicum, intelligimus, & ex Dialogo Minutii Felicis, sub titulo, *Octavius*, in quo Cæcilius Gentilium patronus ait: *Deum suum nec ostendere possunt, nec videre.*

dere. Nihil enim, quam panem & vinum in Eucharistia quotidie adoratum ostendere ac videre, facilius erat.

Respons. Ejusmodi objectio hominis est opiniosi, cui tenacitas erroris sensum communem abstulit; nihil enim ineunte ætate Christianæ religionis, a Gentilium & Celsi mente alienius esse potuit, quam suspicio adorati a Christianis panis & vini, qui Deum invisibilem solum cultu & adoratione dignum palam & publice prædicabant. Sed ut perspectum habeamus quam facile sit ejusmodi objectionem friare, subjicio Celsum & Cæcilium nostra ætate adversus Catholicos viros disputare: quis ex nobis tanta fatuitate laboraret, ut nos adorare panem & vinum responderet, quæ in Eucharistia existere non credimus, qui nec Deum in speciebus percipi oculis existimamus? Verumtamen, si ratiocinatio Dallæi ad normam recte directa procedit, æquabili ratione probabit, ætate nostra Eu-
 M 5 chari-

charistiam a Christianis non adorari,
 qua transactis temporibus Celsi &
 Minutii Felicis. Quis enim hodie vir
 Catholicus Celse & Cæcilio interro-
 gantibus non dicat cum Clemente
 Alexandrino? Θεὸς σεμνὸς καὶ προσκυνητός,
Deus venerandus & adorandus: lib. III.
 Stromatῶν pag. 223. Cum S. Justino
 Apologiæ II. pag. 64. ὅθεν Θεὸν μόνον προσ-
 κυνῶμεν, *Proinde solum Deum adoramus,*
 Cum Origine lib. I. contra Celsum
 pag. 10. de diversis Philosophorum
 sectis: εἴπερ οὐδὲ πειθεύειν, ὡς ὁ λόγος ἐδόξα-
 ζεν, ἐνὶ πλείων αἰρέσεων εἰσηγησασάντων ἐν Βέλγησι
 ἢ βαρβάρους. πῶς ἔχι μάλλον τὸ ὅτι πᾶσι Θεῶν
 καὶ τῶ διδάσκοντι τῶτον μόνον δεῖν σέβειν, τὰ
 λοιπὰ, ἢ τοι ὡς μὴ ὄντα μὲν, καὶ τιμῆς ἀξία,
 μὲν καὶ προσκυνήσεως καὶ σεβασμῶ, παρρησίαν
*Ergo si credendum est, ut ratio docuit, uni-
 versariam eorum qui has sectas induxerunt,
 quæ apud Græcos celebrantur aut Barba-
 ros: quanto magis Deo hujus universi
 Domino, & ei qui docet hunc solum esse
 colendum, cætera vero, sive non existant,
 sive existentiam habeant, parvi esse existi-
 manda, digna quidem honore, non etiam
 cultu & adoratione? Et tandem cum eo.*

eodem Origene de Eucharistia non respondeat, quod ait Homilia v. in diversos Novi testamenti locos, libri prioris cap. 3. ab omni falsi suspicione vindicata: *Quando sanctum cibum, illudque incorruptum accipis epulum, quando vita pane & poculo fruereis, manducas & bibis corpus & sanguinem Domini; tunc Dominus sub tectum tuum ingreditur: & tu ergo humilians te metipsum, imitare hunc Centurionem, & dicito: Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum meum; ubi enim indigne ingreditur, ibi ad iudicium ingreditur accipienti.* Quis enim ex his non perspiciat plenissime, tempore Origenis adoratam fuisse Eucharistiam, adeoque suo complexu revera Deum continuasse, etiamsi oculis percipi non posset? Quippe cum eo tempore, non secus ac ætate S. Chrysostomi, *Vocabatur mysterium: quoniam non quæ videmus, aspiciamus; sed alia videmus, alia credimus.* Talis est enim nostrorum mysteriorum natura. *Και ἄλλως ἢ μυστήριον καλεῖται, ὅτι ἔχει ἅπερ ὁρώμεν, βλέπομεν, ἀλλ' ἕτερον ὁρώμεν, καὶ ἕτερον πισύομεν.*

